

Jag vill varna för visioner Kap 4.3
Slakthusateljéerna, Hallvägen 21, 20120502 kl 19:00

VISIONER

Video (8 min x 2) med tillägg i form av läsning av tidigare sända brev (till Katja Grillner och Malin Elgán som också medverkar under kvällen)

Maria Andersson

Tillägg:

MA:

Stockholm 20120417

Hej Katja!

Här kommer min video Visioner. Videon spelades in under en veckas tid i ett rum i vårt ateljéhus med utsikt över Globen och byggandet av den nya arenan, för snart ett år sedan nu.

En allra första utgångspunkt för verket kan nog sägas vara ett sökande efter någon slags framtid - på en samhällelig nivå, men också min egen (i konsten/samhället).

Jag fascinerades av hur tydligt olika tiders samhällsvisioner befästs i arkitekturen i Slakthusområdet. Från det modernistiska projektet som byggandet av hela området innebar till lagren av 50- och 60-talens byggnader, det postmoderna byggnaderna kring Globen till dagens byggande av den enorma arenan, som ett monument över den underhållningstid vi lever i.

I videon börjar jag med att betrakta. Jag ser framtiden utanför fönstret. I den ram jag sätter upp för mig själv bestämmer jag mig för att skapa ett kapitel om dagen. Inom denna begränsning försöker jag hålla mig så fri jag bara kan.

Jag återkommer ofta till den statiska kameran när jag arbetar. Oftast mer i syfte av en inramning som ger en koncentrerad blick - än en övervakande blick. Men ibland har jag lekt med båda parallellt.

Mina videoverk visas ofta som plats-specifika installationer där monitorn som videon visas på är placerad på samma punkt som kameran stått på. På så sätt skapas en dubbling i bilden. För mig är detta ett sätt att undersöka tid och rum, men också betraktarens roll. Jag leker ofta med en idé att genom videon leda betraktaren till ett här och nu i rummet. Visioner visades också i samma rum som den spelades in.

Det är möjligt att jag kommer att göra en del ändringar i den. Kanske tar jag bort dag 2 med den forcerade festen, kanske också daghänvisningarna.

Som jag nämnde tidigare kommer nya tillägg som jag troligtvis kommer läsa och/eller agera under videons gång.

Jag ser framemot att prata mer!

Bästa hälsningar,
Mia

Visioner visas i tystnad.

Filmen projiceras mot en duk som är placerad för de fönster som vetter mot den nya arenan. Beträktaren kan både se vyn som den såg ut för ett år sedan (genom videon) och vyn utanför fönstret.

MA:

Hej Malin!

Det ska bli spännande att höra mer om Slakthusloppet, om rutten ni lagt upp, upplevelsen av att springa, om möjligheter och begränsningar.

På tal om begränsningar. När jag tittar på min video igen, ett år efter att den gjorts ser jag tydligt alla begränsningar den har. Det befängda i att hitta visioner i ett rum som har fyra väggar, ett tak och ett golv och glasfönster mot någon slags verklighet utanför. Eller? Kanske inte.

Vad händer när man bestämmer sig för att spendera tid på en plats och liksom nästan tröttar ut objektet man studerar.

Vi kanske måste ta det igen.

Visioner visas en gång till. Följande texter läses under videons gång:

MA:

(Prolog)

Ett skepp seglar mot öst. Ett annat mot väst.
Av samma vind som blåser
Hur seglen sätts, inte stormens styrka, avgör vägen.

(Dag 1)

Utopin som en resa.
En resa mot horisonten.
Kritiken mot det omöjliga, eller kanske faktiskt oönskvärda att uppnå utopin kan slås tillbaka genom att hävda att det faktiskt inte är poängen. Vi reser mot horisonter som ständigt förflyttar sig. Ibland skymmer runda byggnader med glasgondoler (som kryper längs väggarna) sikten och vi kan inte ens se horisonten.
Men visst finns den där.

(Dag 2)

Arenan som byggs här utanför ska bidra till att göra Stockholm till en evenemangstad i världsklass. Men sina 30 000 sittplatser kan arenan stå värd för många typer av evenemang.

- Nationell och internationell fotboll
- Konserter och världsartister
- Hästsport
- Motorsport
- Stora företagsmöten och banketter
- Mässor

Jag bjuder in mina ateljégrannar till rummet och säger att vi ska ha fest. Jag ger dem ballonger och serpentiner och andra typiska partyattiraljer och säger: "Ha kul nu".

De vrider sig obekvämt framför min kamera.

Förlåt!

(Dag 3)

Det är tredje dagen och det funkar inte så här.
Jag måste börja om.

Jag börjar tvätta fönstren. De är smutsiga och har säkert inte tvättats sedan 90-talet då någon också passade på att svampmåla väggen i roströd färg.

Jag tvättar fönstren för att jag vill att de ska bli fina till utställningen som vi ska ha, då jag ska använda det här rummet. Men det är också ett sätt att spendera tid här. Att studera det som händer utanför fönstren. Att försöka förstå rummet utanför och de förändringsprocesser som pågår. Kan man det genom att observera? Kanske inte enbart. Men åtminstone ger det mig tid att fundera på det jag redan vet händer här och det som händer runt om i världens städer just nu.

Arenan är ett gult skelett, ungefär lika högt som hotellet bakom. Himlen är blå.
Idag: Arenan är xxx, högre än xxx. Himlen är blå.

(Dag 4)

Framtiden är totalt öppen, menar den norske filosofen Arne Neass.

Allt är möjligt.

Vår fantasi är huvudinstrumentet.

I kraft av att allt är möjligt, kan du kanske göra något fantastiskt, något som anses omöjligt.

"Det går ju faktiskt inte att göra det på beställning", säger jag till Victoria som kommit med boken.

"Det går ju inte att göra det omöjliga när det är en kvart kvar innan solen går ner."

(Dag 5)

Okej.

Nya tag.

Vem bygger och vem bygger vad? På vilket sätt? För vem och i dialog med vem?

Hur skulle jag gå tillväga om det var jag som byggde?

(Dag 6)

Victoria är tillbaka.

Hon hjälper mig att göra det omöjliga.

Hon säger: "Använd mig!"

Jag säger: "Hur då?"

Hon säger: "Kliv på mig?"

Jag kliver vingligt upp i hennes knä.

Tar stöd mot fönstret.

Känner på taket.

Kanske försöker jag hitta en väg ut.

En öppning som jag inte tidigare sett.

En väg ut ur begränsningen.

(Det skulle Arne Neass gilla)

Jag råkar trycka till lampan och den far ner.

En ballong kvar från festen flyger upp av vinddraget.

(Dag 7)

Det är sista dagen för mig i rummet.

Jag ser den nya arenan framför mig.

Jag kollar youtube-klipp på supportrar och övar in deras rörelser.